

VASADI PÉTER
Könnyű igában

*Mindig jókor születnek.
Fejtartásuk, gyalogló
léptük megsejteti:
régi időből képesek
új korszakot csinálni.
Belül a térdeplés örök
derékszögében élnek.
S nyújtózkodnak vele
jó magasra kívül is.
Kosárba így szedegetnek
gyümölcsöt kertjeikben.
Naphosszat illatoznak.
Pedig izzasztja őket tél,
alázat, hőség, büntudat.
Bizony, ez a könnyű
édes ugyan, de nehéz.
Föltűnnek mindenütt,
ahol halál van.
Segítenek egyedül befejezni.
Nem beszélnek mellé
kedveskedő mosollyal.
Magányuk mosolyog. Mi azt
sugallja, nem magányosak.
Csöndjükben a világ
letáboroz és elcsitul.
Oly igen vannak, s néha
egyszerre több helyen,
hogyan nem is látszanak.
Nem kedvelik a mérleget.
S nagyságról, jóról, erényről,
ha szónokol valami rangos úr,
kitartóan a földet bővölik;
de kéne már, hogy essék.
Nagyon tudnak nevetni,
mivel sűrű sötétbe kell
belenézniük, s ez fenyeget,
majd elnyel mindenestül.
Mégis innen riadnak föl
tájra, emberre, égre,
különös lódobogásra.
Nytítottak, mint széttárt
táblával ablakok. Éjfél
után maguktól becsukódnak.
S mi főntről súlyosan rájuk
ereszkedik, alája fekszenek.
Mint a holtak, mozdulatlanok.
Ilyenkor jön a kórusének.
Szárnyát fölszegve átvonul.*